Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

10 päivänä huhtikuuta 2018 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Kuljetusalan palvelut – Direktiivi 2006/123/EY – Palvelut sisämarkkinoilla – Direktiivi 98/34/EY – Tietoyhteiskunnan palvelut – Tietoyhteiskunnan palveluja koskeva määräys – Käsite – Välityspalvelu, jolla voidaan älypuhelimen sovelluksen avulla luoda korvausta vastaan yhteys omia ajoneuvojaan käyttävien ei-ammattimaisten kuljettajien ja kaupunginsisäisiä kuljetuksia haluavien henkilöiden välille – Rangaistusseuraamukset

Asiassa C-320/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka tribunal de grande instance de Lille (Lillen alioikeus, Ranska) on esittänyt 17.3.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 6.6.2016, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

Uber France SAS,

Nabil Bensalemin

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti A. Tizzano, jaostojen puheenjohtajat R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, A. Rosas, J. Malenovský ja E. Levits sekä tuomarit E. Juhász, A. Borg Barthet, D. Šváby (esittelevä tuomari), K. Jürimäe, C. Lycourgos ja M. Vilaras,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo-Peyronnel,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 24.4.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Uber France SAS, edustajinaan Y. Chevalier, Y. Boubacir ja H. Calvet, avocats,

– Nabil Bensalem, edustajanaan T. Ismi-Nedjadi, avocat,

– Ranskan hallitus, asiamiehinään D. Colas ja R. Coesme,

– Viron hallitus, asiamiehenään N. Grünberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään H. Stergiou ja M. Bulterman,

– Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,

– Suomen hallitus, asiamiehenään S. Hartikainen,

– Euroopan komissio, asiamiehinään H. Tserepa-Lacombe, Y. Hottiaux, Y. G. Marinova, G. Braga da Cruz ja F. Wilman,

– EFTAn valvontaviranomainen, asiamiehinään C. Zatschler, Ø. Bø, M. L. Hakkebo ja C. Perrin,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.7.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY (EYVL 1998, L 204, s. 37), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/48/EY (EYVL 1998, L 217, s. 18) (jäljempänä direktiivi 98/34), 1 artiklan ja 8 artiklan 1 kohdan ja palveluista sisämarkkinoilla 12.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/123/EY (EUVL 2006, L 376, s. 36) 2 artiklan 2 kohdan d alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty rikostuomioistuimessa, jossa asia on saatettu vireille suoralla haasteella ja jossa asianomistaja on esittänyt vaatimuksia, vireille pannussa oikeudenkäynnissä, jossa Uber France SAS:ää syytetään siitä, että se on ottanut lainvastaisesti käyttöön järjestelmän, jolla luodaan yhteys omia ajoneuvojaan käyttävien ei-ammattimaisten kuljettajien ja kaupunginsisäisiä kuljetuksia haluavien henkilöiden välille.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Direktiivi 98/34

3 Direktiivin 98/34 1 artiklan 2, 5, 11 ja 12 alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

– –

2) ’palvelulla’ kaikkia tietoyhteiskunnan palveluja, toisin sanoen kaikkia etäpalveluina sähköisessä muodossa palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavia palveluja, joista tavallisesti maksetaan korvaus.

Tässä määritelmässä tarkoitetaan:

– ’etäpalvelulla’ palvelua, joka toimitetaan siten, että osapuolet eivät ole samanaikaisesti läsnä,

– ilmaisulla ’sähköisessä muodossa’ palvelua, joka lähetetään lähetyspaikasta ja vastaanotetaan määränpäässä tietoja elektronisesti käsittelevien laitteiden (mukaan lukien digitaalinen pakkaaminen) tai tietojen säilytyksen avulla, ja joka lähetetään, siirretään ja vastaanotetaan kokonaan linjoja, radioyhteyttä, optisia tai muita elektromagneettisia välineitä käyttäen,

– ’palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavalla palvelulla’ palvelua, joka toimitetaan henkilökohtaisen pyynnön perusteella tapahtuvana tiedonsiirtona.

Ohjeellinen luettelo palveluista, joita ei tarkoiteta tässä määritelmässä, on liitteessä V.

– –

5) ’palveluja koskevalla määräyksellä’ yleisluontoista vaatimusta, joka koskee 2 kohdassa tarkoitettujen palvelujen saatavuutta ja palvelutoiminnan harjoittamista, erityisesti palvelun tarjoajaa, palveluja ja palvelujen vastaanottajaa koskevia määräyksiä, lukuun ottamatta määräyksiä, jotka eivät erityisesti koske kyseisessä kohdassa määriteltyjä palveluja.

– –

Tässä määritelmässä

– määräyksen katsotaan koskevan nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluja, jos sen perusteluissa ja sen säädösosassa todetaan, että sen erityistavoitteena on joko kokonaisuudessaan tai tiettyjen erikseen täsmennettyjen säännösten osalta nimenomaisesti ja kohdennetusti säännellä näitä palveluja,

– määräyksen ei katsota koskevan nimenomaisesti tietoyhteiskunnan palveluja, jos se koskee niitä vain epäsuorasti tai satunnaisesti.

– –

11) ’teknisellä määräyksellä’: teknistä eritelmää tai muuta vaatimusta taikka palveluja koskevaa määräystä, mukaan lukien sovellettavat hallinnolliset määräykset, jonka noudattaminen on oikeudellisesti tai tosiasiallisesti pakollista ja joka koskee kaupan pitämistä, palvelujen tarjoamista, palvelujen tarjoajien sijoittautumista tai käyttöä jäsenvaltiossa tai suuressa osassa sen aluetta sekä jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, joissa kielletään tuotteen valmistus, tuonti, kaupan pitäminen tai käyttö taikka joissa kielletään palvelujen tarjoaminen, palvelujen käyttö tai sijoittautuminen palvelujen tarjoajana, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 artiklan säännösten soveltamista.

– –

12) ’teknistä määräystä koskevalla ehdotuksella’ teknisen eritelmän tai muun vaatimuksen taikka palveluja koskevan määräyksen tekstiä, hallinnolliset määräykset mukaan lukien, joka on tarkoitus suoraan tai välillisesti vahvistaa teknisenä määräyksenä ja joka on valmisteluvaiheessa, jolloin siihen on vielä mahdollisuus tehdä olennaisia muutoksia.”

4 Kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle välittömästi teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset, paitsi kun on kyse kansainvälisen tai eurooppalaisen standardin käyttöönotosta sellaisenaan, jolloin pelkkä tiedonanto riittää, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 artiklan säännösten soveltamista. Niiden on toimitettava komissiolle myös ilmoitus niistä syistä, joiden vuoksi tällaisen teknisen määräyksen laatiminen on tarpeen, jollei näitä syitä selvitetä jo ehdotuksessa.”

5 Teknisiä määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 9.9.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/1535 (EUVL 2015, L 241, s. 1) 10 ja 11 artiklan perusteella direktiivi 98/34 on kumottu 7.10.2015.

Direktiivi 2006/123

6 Direktiivin 2006/123 johdanto-osan 21 perustelukappaleen mukaan ”kuljetuspalvelut, mukaan luettuina kaupunkiliikenne, taksi- ja ambulanssikuljetukset sekä satamapalvelut, olisi jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle”.

7 Direktiivin 2006/123 2 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaan direktiiviä ei sovelleta kuljetusalan palveluihin, mukaan lukien satamapalvelut, jotka kuuluvat EY:n perustamissopimuksen kolmannen osan V osaston, josta on tullut EUT-sopimuksen kolmannen osan VI osasto, soveltamisalaan.

Ranskan lainsäädäntö

8 Liikennelakiin (code des transports) lisättiin takseista ja yksityisistä henkilöautokuljetuksista 1.10.2014 annetulla lailla nro 2014-1104 (loi n° 2014-1104 du 1er octobre 2014 relative aux taxis et aux voitures de transport avec chauffeur; JORF 2.10.2014, s. 15938) L. 3124-13 §, jonka sanamuoto on seuraava:

”Kahden vuoden vankeusrangaistukseen ja 300 000 euron sakkorangaistukseen määrätään sellaisen järjestelmän käyttöönotosta, jolla asiakkaita saatetaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka harjoittavat L.3120-1 §:ssä mainittua toimintaa [eli suorittavat vastikkeellisesti henkilökuljetuspalveluja tieliikenteessä alle 10-paikkaisilla ajoneuvoilla, lukuun ottamatta julkista joukkoliikennettä ja yksityistä henkilökuljetusta tieliikenteessä] ilman, että kyse olisi tieliikenneyrityksistä, joilla on lupa suorittaa satunnaisesti tämän osan I osaston II luvussa tarkoitettuja palveluja, tai takseista, kaksi- tai kolmipyöräisistä moottoriajoneuvoista taikka yksityisistä henkilöautokuljetuksista tässä osastossa tarkoitetulla tavalla.

Tässä pykälässä tarkoitetusta rikoksesta rikosoikeudellisessa vastuussa oleviksi todetut oikeushenkilöt voidaan määrätä paitsi sakkorangaistukseen rikoslain [(code pénal)] 131-38 §:ssä säädettyjen menettelyjen mukaisesti myös saman lain 131-39 §:n 2–9 momentissa säädettyihin rangaistuksiin. Saman 131-39 §:n 2 momentissa mainittu kielto koskee toimintaa, jota harjoitettaessa tai jonka harjoittamisen yhteydessä rikos on tehty. Mainitun pykälän 2–7 momentissa tarkoitetut rangaistukset voidaan määrätä enintään viideksi vuodeksi.”

9 Rikoslain 131-39 §:n 2–9 momentissa säädetään seuraavaa:

”Jos laissa niin säädetään oikeushenkilön osalta, rikoksesta voidaan määrätä yksi tai useampi seuraavista rangaistuksista:

– –

2° pysyvä tai enintään viiden vuoden ajan pituinen kielto harjoittaa suoraan tai välillisesti yhtä tai useampaa ammatillista tai yhteiskunnallista toimintaa

3° tuomioistuimen valvontaan asettaminen enintään viideksi vuodeksi

4° rangaistavien tekojen tekemiseen käytetyn yrityksen toimipaikkojen taikka yhden tai useamman toimipaikan sulkeminen lopullisesti tai enintään viideksi vuodeksi

5° julkisten hankintojen ulkopuolelle jättäminen lopullisesti tai enintään viideksi vuodeksi

6° lopullinen tai enintään viiden vuoden pituinen kielto tarjota yleisölle arvopapereita tai antaa arvopapereitaan kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä markkinoilla

7° lopullinen tai enintään viiden vuoden pituinen kielto asettaa muita kuin sellaisia sekkejä, joilla asettaja voi nostaa varoja maksajalta tai jotka on varmennettu, tai käyttää maksukortteja

8° menettämisseuraamus 131-21 §:ssä säädetyin edellytyksin ja siinä vahvistettujen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaan

9° annetusta tuomiosta ilmoittaminen tai sen levittäminen lehdistössä tai sähköisten viestintälaitteiden kautta yleisölle.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

10 Uber France tarjoaa älypuhelimen sovelluksen välityksellä Uber Pop -nimistä palvelua, jonka kautta se luo yhteyden omia ajoneuvojaan käyttävien ei-ammattimaisten kuljettajien ja kaupunginsisäisiä kuljetuksia haluavien henkilöiden välille. Kuten tribunal de grande instance de Lille (Lillen alioikeus, Ranska) on ennakkoratkaisupyynnössä huomauttanut, kyseisen sovelluksen avulla tarjotun palvelun yhteydessä mainittu yhtiö vahvistaa tariffit, kerää kunkin matkan hinnan asiakkaalta ennen kuin se suorittaa siitä osan ajoneuvon ei-ammattimaiselle kuljettajalle ja laatii laskut.

11 Uber Francea syytetään kyseisessä tuomioistuimessa, jossa asia on saatettu vireille suoralla haasteella ja jossa asianomistaja Nabil Bensalem on esittänyt vaatimuksia, ensinnäkin siitä, että se on käyttänyt 2.2. ja 10.6.2014 alkaen harhaanjohtavia kaupallisia menettelyjä, toiseksi siitä, että se on osallistunut 10.6.2014 alkaen taksitoiminnan lainvastaiseen harjoittamiseen, ja kolmanneksi siitä, että se on ottanut 1.10.2014 alkaen lainvastaisesti käyttöön järjestelmän, jolla asiakkaita saatetaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka suorittavat vastikkeellisesti henkilökuljetuksia tieliikenteessä alle 10-paikkaisilla ajoneuvoilla.

12 Tribunal de grande instance de Lille totesi 17.3.2016 annetulla tuomiolla Uber Francen syyllistyneen syytteessä todettuun harhaanjohtavaan kaupalliseen menettelyyn, ja se vapautti kyseisen yhtiön taksitoiminnan lainvastaiseen harjoittamiseen osallistumista koskevasta syytteestä.

13 Mainitulla tuomioistuimella oli sellaisen järjestelmän, jolla asiakkaita saatetaan yhteen ei-ammattimaisten kuljettajien kanssa, lainvastaista käyttöön ottamista, josta määrätään seuraamus liikennelain L. 3124-13 §:ssä, koskevan syytteen osalta epäilyjä siitä, onko kyseisellä säännöksellä katsottava vahvistettavan direktiivin 98/34 1 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettu tietoyhteiskunnan ”palveluja koskeva määräys”, jonka viimeksi mainitun direktiivin 8 artiklan 1 kohdan mukaisen ilmoittamisen laiminlyönti merkitsee sitä, ettei siihen voida vedota yksityisiä vastaan, vai pikemmin direktiivin 2006/123 2 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettu ”kuljetusalan palveluja” koskeva määräys.

14 Tämän perusteella tribunal de grande instance de Lille päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko takseista ja yksityisistä henkilöautokuljetuksista 1.10.2014 annetulla lailla nro 2014-1104 hyväksytty liikennelain L. 3124-13 § uusi tekninen määräys, joka ei ole implisiittinen ja joka liittyy yhteen tai useampaan tietoyhteiskunnan palveluun, joita tarkoitetaan [direktiivissä 98/34], minkä vuoksi tällaisen säädöksen ilmoittaminen etukäteen Euroopan komissiolle oli tämän direktiivin 8 artiklan nojalla pakollista, vai kuuluuko se [direktiivin 2006/123], jonka 2 artiklan 2 kohdan d alakohdassa suljetaan kuljetusalan palvelut direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle, soveltamisalaan?

Mikäli kysymyksen ensimmäiseen osaan vastataan myöntävästi, merkitseekö [direktiivin 98/34] 8 artiklassa säädetyn ilmoittamisvelvollisuuden laiminlyönti sitä, että liikennelain L. 3124-13 §:ään ei voida vedota oikeussubjekteja vastaan?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksensä ensimmäisessä osassa lähinnä, onko direktiivin 98/34 1 artiklaa ja direktiivin 2006/123 2 artiklan 2 kohdan d alakohtaa tulkittava siten, että kansallinen säännöstö, jossa säädetään rikosoikeudellisista seuraamuksista sellaisen järjestelmän käyttöönoton osalta, jolla asiakkaita saatetaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka suorittavat vastikkeellisesti henkilökuljetuksia tieliikenteessä alle 10-paikkaisilla ajoneuvoilla, vaikkei heillä ole tähän lupaa, on luonnehdittava tietoyhteiskunnan palveluja koskevaksi määräykseksi, johon sovelletaan direktiivin 98/34 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyä velvollisuutta ilmoittaa se etukäteen komissiolle, vai koskeeko tällainen säännöstö sitä vastoin kuljetusalan palvelua, joka on suljettu direktiivin 98/34 ja direktiivin 2006/123 soveltamisalan ulkopuolelle.

16 Aluksi on huomautettava, että pääasiassa kyseessä olevassa säännöstössä määrätään vankeuden, sakon, ammatillisen tai yhteiskunnallisen toiminnan harjoittamista koskevan kiellon, yrityksen toimipaikkojen sulkemisen ja menettämisen kaltaisia rikosoikeudellisia seuraamuksia sellaisen järjestelmän käyttöönotosta, jolla asiakkaita saatetaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka suorittavat ilman lupaa henkilökuljetuksia tieliikenteessä.

17 Pääasiassa on niin, että kyseessä oleva palvelu koostuu siitä, että ei-ammattimaiset kuljettajat saatetaan älypuhelimen sovelluksen välityksellä korvausta vastaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka haluavat kaupunginsisäisen kuljetuksen, ja kyseisen palvelun yhteydessä – kuten tämän tuomion 10 kohdassa on todettu – mainitun palvelun suorittaja vahvistaa tariffit, kerää kunkin matkan hinnan asiakkaalta ennen kuin se suorittaa siitä osan ajoneuvon ei-ammattimaiselle kuljettajalle ja laatii laskut.

18 Unionin tuomioistuimella, jonka käsiteltäväksi oli saatettu ennakkoratkaisupyyntö siviiliasian yhteydessä, on ollut 20.12.2017 antamassaan tuomiossa Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981) tilaisuus tarkentaa tällaisen palvelun oikeudellista luonnehdintaa unionin oikeuden kannalta.

19 Unionin tuomioistuin katsoi siten aluksi, että välityspalvelu, jonka avulla älypuhelimen sovelluksen välityksellä voidaan lähettää tietoja, jotka koskevat kuljetuspalvelun varaamista matkustajan ja omaa ajoneuvoaan käyttävän kuljetuksen suorittavan ei-ammattimaisen kuljettajan välillä, täyttää lähtökohtaisesti kriteerit sen luokittelemiseksi direktiivin 98/34 1 artiklan 2 alakohdassa tarkoitetuksi ”tietoyhteiskunnan palveluksi” (tuomio 20.12.2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, 35 kohta).

20 Unionin tuomioistuin huomautti kuitenkin, että kyseisen tuomion taustalla olevassa asiassa kyseessä oleva välityspalvelu ei koostunut pelkästään välityspalvelusta, jolla luodaan älypuhelimen sovelluksen avulla yhteys omia ajoneuvojaan käyttävien ei-ammattimaisten kuljettajien ja kaupunginsisäistä kuljetusta haluavien henkilöiden välille (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, 37 kohta).

21 Unionin tuomioistuin totesi tältä osin, että asianomaisen yhtiön tarjoama välityspalvelu oli erottamattomasti yhteydessä yhtiön luomaan kaupunkiliikenteen yksilöllisen kuljetuspalvelun tarjontaan, kun otettiin huomioon ensimmäiseksi se, että mainittu yhtiö toimitti sovelluksen, jota ilman nämä kuljettajat eivät olisi päätyneet tarjoamaan kuljetuspalveluita eivätkä kaupunginsisäisiä kuljetuksia haluavat henkilöt olisi käyttäneet mainittujen kuljettajien palveluja, ja toiseksi se, että mainittu yhtiö käytti ratkaisevaa vaikutusvaltaa kyseisten kuljettajien tarjoamien palveluiden edellytyksiin muun muassa määrittämällä matkan enimmäishinnan, keräämällä tämän hinnan

asiakkaalta ja suorittamalla sen jälkeen osan siitä ajoneuvon ei-ammattimaiselle kuljettajalle ja käyttämällä sellaista valvontavaltaa ajoneuvojen ja niiden kuljettajien laadun sekä heidän käytöksensä suhteen, että kuljettajat voitiin tarvittaessa sulkea toiminnan ulkopuolelle (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, 38 ja 39 kohta).

22 Unionin tuomioistuin päätteli näiden seikkojen perusteella, että tuossa asiassa kyseessä olleen välityspalvelun oli katsottava olevan erottamaton osa kokonaispalvelua, jonka pääasiallinen osatekijä on kuljetuspalvelu, eikä se täten vastannut direktiivin 98/34 1 artiklan 2 alakohdassa tarkoitetun tietoyhteiskunnan palvelun määritelmää vaan direktiivin 2006/123 2 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettua kuljetusalan palvelun määritelmää (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, 40 kohta).

23 Unionin tuomioistuin päätteli tästä muun muassa, ettei kyseistä välityspalvelua säännelty direktiivillä 2006/123, koska kuljetusalan palvelut kuuluvat kyseisen direktiivin 2 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaan niihin palveluihin, jotka on nimenomaisesti suljettu mainitun direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, 43 kohta).

24 Tämä päätelmä pätee samoista syistä pääasiassa kyseessä olevaan välityspalveluun, koska unionin tuomioistuimen käytössä olevista tiedoista ilmenee, että kyseinen palvelu ei eroa olennaisesti tämän tuomion 21 kohdassa kuvatusta palvelusta, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on kuitenkin tarkastettava.

25 Jollei tästä tarkastuksesta muuta johdu, pääasiassa kyseessä olevan kaltainen säännöstö, johon vedotaan mainitun välityspalvelun tarjoavan yhtiön osalta vireille pannussa rikosasiassa, ei siis voi kuulua direktiivin 2006/123 soveltamisalaan.

26 Tästä seuraa, että kyseistä säännöstöä ei voida luonnehtia direktiivin 98/34 1 artiklassa tarkoitetuksi tietoyhteiskunnan palveluja koskevaksi määräykseksi eikä sitä koske näin ollen kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetty velvollisuus ilmoittaa se etukäteen komissiolle.

27 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella kysymyksen ensimmäiseen osaan on vastattava, että direktiivin 98/34 1 artiklaa ja direktiivin 2006/123 2 artiklan 2 kohdan d alakohtaa on tulkittava siten, että kansallinen säännöstö, jossa säädetään rikosoikeudellisista seuraamuksista sellaisen järjestelmän käyttöönoton osalta, jolla asiakkaita saatetaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka suorittavat vastikkeellisesti henkilökuljetuksia tieliikenteessä alle 10-paikkaisilla ajoneuvoilla, vaikkei heillä ole tähän lupaa, koskee ”kuljetusalan palvelua” siltä osin kuin sitä sovelletaan älypuhelimen sovelluksen välityksellä tarjottuun välityspalveluun, joka on erottamaton osa kokonaispalvelua, jonka pääasiallinen osatekijä on kuljetuspalvelu. Tällainen palvelu ei kuulu näiden direktiivien soveltamisalaan.

28 Kun otetaan huomioon kysymyksen ensimmäiseen osaan annettu vastaus, sen toiseen osaan, joka koskee tilannetta, jossa tällainen säännöstö olisi – siltä osin kuin sitä sovelletaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen palveluun – pitänyt ilmoittaa direktiivin 98/34 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla, ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

29 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/48/EY, 1 artiklaa ja palveluista sisämarkkinoilla 12.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/123/EY 2 artiklan 2 kohdan d alakohtaa on tulkittava siten, että kansallinen säännöstö, jossa säädetään rikosoikeudellisista seuraamuksista sellaisen järjestelmän käyttöönoton osalta, jolla asiakkaita saatetaan yhteen sellaisten henkilöiden kanssa, jotka suorittavat vastikkeellisesti henkilökuljetuksia tieliikenteessä alle 10-paikkaisilla ajoneuvoilla, vaikkei heillä ole tähän lupaa, koskee ”kuljetusalan palvelua” siltä osin kuin sitä sovelletaan älypuhelimen sovelluksen välityksellä tarjottuun välityspalveluun, joka on erottamaton osa kokonaispalvelua, jonka pääasiallinen osatekijä on kuljetuspalvelu. Tällainen palvelu ei kuulu näiden direktiivien soveltamisalaan.

Allekirjoitukset